

го-много време. Разбрали ма? — Тамъ тя си останала на место-то, гледала го много и му рѣкла: Ти си написалъ онуй писмо, другъ никой не ще да е. — И той безъ да отговори на това: ще са оставишъ ли отъ него и да останешъ тука? — И кога-то тя си поклатила силно глава-та, той пакъ я попитва и повторва, потретва се също-то. Ще са оставишъ ли отъ него, Ерминию, и да останешъ тука? Тя са престорила като че не говори съ никого и искала да ускори вжрвежа си отъ страхъ да не би той да ѝ стори тука на това нѣмо место нѣкоя лошевина, но въ също-то минута осѣтила желѣзна-та му рѣка на рамо-то ѝ да са залавя по-силно, като едни желѣзни клещи и чула още думи-тѣ: тогасъ пакъ иди въ ада наедно съ твоя лютеранинъ! и въ тази минута той я случилъ до смъртъ, тя паднала на колѣне тѣжко прѣдъ мортѣ врата.

«Тя нѣмаше никакво друго желание повече, освѣнъ да я прости любовникъ-тъ ѝ, че тя сторила противъ воля-та му; тя са окайва много и тѣжко си заплатила. Той щѣлъ да я земе за жена и да я заведе въ отечество-то си. Наместо тамъ; тя отива въ гробъ-тъ вечно и кой знае да ли Св. Богородица ще я искупи и кой знае да ли ще може да излѣзе изъ огънъ-тъ и да са пресели въ рай-тъ!

«Това бѣше послѣдно-то, що-то излезе изъ устни-тъ ѝ; послѣ глава-та ѝ климна назадъ и тя бѣше вече мъртва.» —

Малкия челоуѣкъ като исприказа толкова много, легна си назадъ въ стола и си позатвори очи-тѣ съ една дълбока вжздишка. Тѣй той ностоя малко време, послѣ скокна, поразстѣпа са насамъ натамъ изъ стая-та, като да нѣмаше душа вече да продума. Най-сетнѣ са исправи до мене, тури си рѣка-та на плещи-тѣ ми и ми каза: «Що е челоуѣческия животъ, amico mio? Едно паклено нѣщо, една трѣвица, коя-то днесъ са зеленѣе на поле-то, утрѣ е вече едно увѣхнало цвѣте, кое-то звѣрска-та смъртъ натѣква въ ненаситно-то си гърло. Нищо! Мъртви-тѣ не са съживѣватъ, Боже, чудо бѣше колко-то тя живѣ; тя бѣше още по-хубавица, кога-то нейното прехласното тѣло, не са стопливаше вече нито отъ една капка крѣвъ, не знаеше вече нито радость нито скърбъ. Е, тука, тя лѣжение—и денемъ и пощемъ, до дѣ я заюпахме, азъ не са мрѣднахъ отъ страна-та ѝ, и кога-то спѣхъ държахъ ѝ дрѣха-та въ рѣка и съ това си мисляхъ, че съмъ умило-стивенъ, че можахъ бари въ смъртъ-та ѝ да са приближа по-близо, нежели другъ нѣкой. Само въ втора-та полунощъ дойде